

Ίτης ο δια Χριστόν σαλός

...όταν ήμουν μικρός μου είπε ο πατέρας

μου ότι θα με πάρει σε ένα ταξίδι του να δω την Αθήνα· είχα πολλή χαρά! Ίδια χαρά έχω και τώρα που θα πάω στην άλλη ζωή! Χιλιάδες άγγελοι, καϋμένε!

Ακόμα έχω το κομποσκοινάκι σου γέροντα. Ανενεργό...

Ο μοναχός Γερόντιος, κατά κόσμον Γεώργιος Μούτσος, γεννήθηκε το 1908 στον Πύργο της Ηλίας από πλούσια οικογένεια. Ο πατέρας του είχε δύο φούρνους μέσα στην πόλη του Πύργου. Από μικρός είχε μεγάλη κλίση προς τον μοναχισμό και ήδη στα 1931 κατάφερε και έφτασε στον πολυπόθητό του Άθωνα. Ως Πελλοπονήσιος πήγε στην Μονή Γρηγορίου (τότε ακόμη υπήρχε ένα είδος τοπικισμού σε πολλές Μονές του Αγίου Όρους). Έγινε μοναχός από τον Καθηγούμενο Αρχιμανδρίτη Αθανάσιο, άνθρωπο μεγάλης αρετής και φήμης αγίου.

Πολλά διδάχτηκε από τον Γερόντά του και τον αξίωσε ο Θεός πολλών πνευματικών εμπειριών, τόσο που, όπως μας εκμυστηρεύτηκε ο π. Θεόκλητος Διονυσιάτης ο οποίος έζησε μαζί του για ένα χρόνο στον μετόχι Μονοξυλίτη, τον βοήθησε να γράψει το περίφημο βιβλίο του «*Μεταξύ ουρανού και γης*» εξηγώντας του τις ανώτερες πνευματικές καταστάσεις.... Δυστυχώς το 1939 κόλλησε την δύσκολη ασθένεια της εποχής, **φυματίωση**. Νοσηλεύτηκε σε Σανατόριο της Αθήνας και το

1941, όταν πια οι Γερμανοί είχαν καταλάβει την Ελλάδα, επέστρεψε στην Μονή του διανύοντας την μεγάλη απόσταση Αθήνα-Ουρανούπολη σχεδόν με τα πόδια.

Στη Μονή του όμως συνάντησε σκληρότητα και καχυποψία, φόβο για πιθανή διάδοση της ασθένειάς του και στους άλλους στην Μονή, παρόλο που είχε θεραπευθεί. Έφτασαν στο σημείο να τον **χτυπήσουν** και να τον **διώξουν** από το Μοναστήρι με το ζόρι, εκδίδοντας ένα χαρτί που πιστοποιούσε ότι ο μοναχός Γερόντιος «**έπασχε τας φρένας**». Αυτό το εκμεταλλεύτηκε σε όλη του τη ζωή ο μακάριος και προσποιούνταν τον «**σαλό**». Γύρισε όλον τον Άθωνα, κελλιά, σκήτες κλπ. Πάντοτε διάλεγε Κελλιά με εκκλησία του **Αγίου Νικολάου**, που ήταν ο προστάτης του ήδη από το μοναστήρι του, μια και η Μονή Γρηγορίου τιμάται στην μνήμη του. Πέρασε και από την έρημο του Αγίου Βασιλείου, τη Σκήτη Κουτλουμουσίου, και κατέληξε στο Ιβηρίτικο Κελλί του **αγίου Νικολάου στις Καρυές**, όπου τον γνωρίσαμε.

Ζούσε πολύ απλά, μέσα στη φύση και στα πλάσματα του Θεού, έχοντας κάνει το σπίτι του καταφύγιο ταλαιπωρημένων ζώων. Κοιμόταν στην ίδια κουβέρτα με ... πλήθος γατάκια και δυο τρεις σκύλους, αχώριστους συντρόφους του. Προτίμησε την συνδιαγωγή με τα ζώα παρά με τους ανθρώπους. Κάποτε που έκανε μετάνοιες μπροστά στην εικόνα της Παναγίας στον ναό του Κελλιού του βγήκε μια **οχιά** από το τσουβάλι που είχε στρώσει στο πάτωμα και τον τσίμπησε στο χέρι. «**Την σκότωσα με το χέρι μου την καυμένη και περίμενα να με ... πονέσει για να το κόψω να τρέξει αίμα αλλά δεν με πόνεσε και το άφησα!**»

Μαγείρευε κάθε δυο-τρεις μέρες για τα ζωάκια του και έτρωγε και ο ίδιος μαζί τους, «**για να μην έχω λογισμό, τραβάω το από πάνω που τρώνε τα γατάκια και τρώω το από κάτω**» μας έλεγε! Ζύμωνε και ψωμί, με κάτι μπαγιάτικα και σκουλικιασμένα αλεύρια χρόνων πολλών που είχε και κάπως ικανοποιούσε και τη δική του πείνα, αλλά συνήθως περνούσε μόνον με την καθημερινή θεία μετάληψη και **τοαντίδωρο** που έπαιρνε ερχόμενος στις λειτουργίες που κάναμε, καμμιά φορά και κανένα γάλα που μπορεί να έπινε...

Παρόλο που ποτέ δεν πλενόταν δεν μύριζε το σώμα του και την στιγμή της θείας μεταλήψεως οι ιερείς που τον μετελάμβαναν διηγούνται για μια ευωδία που έβγαινε από το στόμα του ενώ ένα δάκρυ πάντα κυλούσε από τα μάτια του.....

Εκείνο που τον έκανε να ξεχωρίζει ήταν η εμμονή του στο να πείσει όλους τους ανθρώπους **ότι ήταν τρελλός!** Εδιηγείτο λοιπόν για τον...λευκό γάμο του με την Πριγκίπισσα Αλίκη, για την διαμάχη του με τον...βασιλιά, όταν τον απείλησε με όπλο ότι θα τον σκοτώσει... Και γινόταν πιστευτός τόσο που, κατά τις γιορτές της χιλιετηρίδος του Αγίου Όρους, το 1963, η **αστυνομία** τον έκλεισε στη φυλακή για αποφυγή τυχόν επεισοδίων με τον Βασιλιά για τα μάτια της ...Πριγκίπισσας!

Πάντοτε χαμογελαστός, με την αχώριστη παρέα του, τα ζώα, έζησε σαν πετεινό του ουρανού χωρίς να στενοχωρήσει κανέναν. Τα τέλη της ζωής του τα πέρασε στη μονή της μετανοίας του, τη Γρηγορίου, αφού ο Καθηγούμενος π. Γεώργιος και οι εκλεκτοί πατέρες της αδελφότητας δέχθηκαν να τον γηροκομήσουν. Το

παράδοξο είναι ότι αυτός διώχθηκε για να μην κολλήσει τους υπολοίπους φυματίωση, και όταν επέστρεψε στη Μονή είχαν πεθάνει όλοι, πλην ενός, του μοναχού Ησυχίου, ο οποίος όμως τον είχε υποστηρίξει τότε....

Ποτέ δεν ζήτησε τίποτε από τον αδελφό που τον υπηρετούσε. Κάποτε του είπαμε πως δεν τρώει τις φακές, και πράγματι θαύμασε ο αδελφός γιατί σκέφτηκε πως πράγματι δεν έτρωγε όταν του πήγαινε φακές χωρίς όμως ποτέ να ζητήσει κάποιο άλλο φαγητό. Έλεγε ότι στην περίοδο από της Παναγίας το Δεκαπενταύγουστο ως της Παναγίας στις 8 Σεπτεμβρίου δεχόταν αποκάλυψη για το αν θα ζήσει άλλον ένα χρόνο και κάθε χρόνο τον ρωτούσαμε: **«εντάξει για φέτος!»** έλεγε. Την τελευταία του χρονιά μόνο γέλασε και δεν είπε τίποτα....καταλάβαμε ότι αυτή θα ήταν η τελευταία του χρονιά, όπως και έγινε. **Προγνώρισε** το τέλος του και τρεις μέρες πριν, ειδοποίησε τον Ηγούμενο για την επικείμενη αναχώρησή του από τον κόσμο αυτό, ζήτησε **συγνώμη** από όλους για τις ...παλαβομάρες που έλεγε και πράγματι, στις 12 Νοεμβρίου 2001 αντήλλαξε την παρούσα ματαιότητα με τα ουράνια αγαθά.

Μας έλεγε πάντα χαμογελώντας **«όταν ήμουν μικρός μου είπε ο πατέρας μου ότι θα με πάρει σε ένα ταξίδι του να δω την Αθήνα· είχα πολλή χαρά! Ίδια χαρά έχω και τώρα που θα πάω στην άλλη ζωή! Χιλιάδες άγγελοι, καϋμένε!**

»